

**ВЗАИМОТНОШЕНИЯ КАНАДСКОЙ
И ЛАТИНОАМЕРИКАНСКОЙ УКРАИНСКОЙ ДИАСПОРЫ
С МАТЕРИКОВОЙ УКРАИНОЙ
В СФЕРЕ ВНЕШНЕПОЛИТИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ**

Изучение феномена зарубежного украинства сегодня является своевременным и актуальным, поскольку диаспора играла и продолжает играть важную роль в жизни украинского народа, его культуре, международном сотрудничестве. Основным моментом в определении сущности феномена «украинская диаспора» стала фиксация факта нахождения определённой части украинцев за рубежом как этнического меньшинства, которое осознаёт своё единство. Однако диаспора не является явлением статичным. Её конкретное содержание зависит от реальных политических и социальных процессов, происходящих как в Украине, так и за её пределами.

С провозглашением Акта о независимости Украины в 1991 г. зарубежные украинцы перестали быть диаспорой без государственного народа. Их правовая защита, содействие связям с ними, привлечение к государству выделились в ведущие направления государственной этнонациональной политики. Это дало мощный импульс процессу консолидации диаспоры, которая сейчас является одной из крупнейших в мире. Исследования показали, что с первых дней провозглашения независимости украинские общины в западной диаспоре пытались повлиять на правительства своих государств, чтобы те благосклонно отнеслись к молодому государству и в первую очередь признали его суверенным членом мирового сообщества. Так, 1 декабря 1994 г. в Оттаве состоялась импреза по случаю приобретения для посольства в Канаде нового дома. Самыми щедрыми вкладчиками были супруги Л. и Е. Гуцуляк (630 тыс. дол.), Ж. Тухачевский (350 тыс. дол.), Конгресс украинцев Канады и др. С июля 1995 г. свою деятельность в Бразилии начало Посольство Украины. Открыть и обустроить Посольство и Генеральное консульство Украины по-

могла Українсько-бразильська центральна репрезентація. Українська центральна репрезентація Аргентини допомогла створити умови для відкриття посольства України в Буенос-Айресе і збирала на обладнання посольства 27 329 дол.

Наші соотечественники в західних державах, чимир лояльними громадянами они являються, спосибствували позитивному отношению к Україні в політике этих державств. Именно активная позиция українських общин, а также українские емигранты за океаном створили своим трудолюбием позитивный имидж України, обусловили те особые отношения, которые развиваются между Украиной и странами Северной и Южной Америки, в частности Канадой, Бразилией, Аргентиной и Парагваем.

Українська діаспора спосибствує укріпленню молодого незалежного державства как полноценного партнера на міжнародній арені. Основними аспектами її діяльності являється послідовальна підтримка процесу інтеграції України в міжнародне сообщество со странами «Большой восьмерки», со странами – членами НАТО и в дискуссиях с міжнародними фінансовими інститутами.

Итак, с провозглашением независимости, Украина стала центром сплочения українців всего мира. Українська діаспора достойно отстаивала Україну как суверенного члена мирового сообщества, помогала в становлении дипломатических структур, спосибствувала укріпленню України как полноценного партнера на міжнародній арені.

Гриченко В.
НТУ «ХП»

ПОЛІТИЧНА ПІДТРИМКА ТА БОРОТЬБА МІЖ КОНФЕСІЯМИ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УМОВАХ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Українська православна церква (УПЦ) починає свій розвиток з давніх-давен і продовжує його донині. На сучасному етапі розвитку вона поділена на УПЦ Київського патріархату (КП), УПЦ Московського патріархату

(МП) та Українську автокефальну православну церкву. Якщо розглядати ситуацію в православ'ї за умов незалежної України, то можна побачити, як змінювалася підтримка різних конфесій з боку державної влади.

У період жорсткого протистояння УПЦ Московського патріархату й УПЦ Київського патріархату Президент Л. Кравчук діяв у традиційній манері – декларував намір політичної підтримки всіх конфесій з метою досягнення миру та злагоди. Відкрито підтримуючи Предстоятеля УПЦ КП Філарета, глава держави закликав шанувати вибір усіх вірян. Напередодні виборів 1994 р. Л. Кравчук дещо пом'якшив своє ставлення до УПЦ МП. Загалом Л. Кравчукові вдалося відпрацювати «церковну» частину своєї передвиборної програми зовсім непогано. Напередодні президентських виборів він удався до політичного маневру, аби заручитися широкоформатною підтримкою всіх Церков. Однак він розумів продовження ситуації за односторонньої підтримки УПЦ КП.

Президент Л. Кучма проводив більш збалансовану релігійну політику, ніж його попередник, не надаючи видимої підтримки жодній із православних юрисдикцій. Л. Кучма, попри імідж прагматика й навіть технократа, добре усвідомлював важливість церковного питання. Адміністрація Президента України, задекларувавши сильну правову церковну політику, насправді зайняла очікувально-нейтральну позицію. Було взято курс на самоврегулювання міжконфесійного конфлікту.

Із приходом до влади Віктора Ющенка 2004 року, окрім найгострішої проблеми вступу України в НАТО та ЄС, яку вже багато років пропагували націоналістичні й антиросійські політичні кола на Україні, також постала проблема відокремлення УПЦ від Російської православної церкви (РПЦ). Віктор Ющенко намагався узяти за основу Київський патріархат, фактично ігноруючи інтереси православних вірян інших конфесій.

Що стосується нинішнього Президента України, то декларується рівність церков. Віктор Янукович, офіційно заявляючи, що не надає переваги жодній із конфесій Української православної церкви, на церковні свята відвідує церкви Московського патріархату. Проте на початку 2012 р. голова УПЦ КП настоятель Філарет наголосив, що Президент України не є «російським губернатором» і захищає інтереси України, а

також відзначає покращення відносин Київського патріархату з Віктором Януковичем.

За словами Святійшого Патріарха Київського і Русі-України Філарета, Українська православна церква (Київський і Московський патріархати разом із УАПЦ) є найбільшою православною церквою світу, однак нині Українська православна церква Московського Патріархату не є повністю незалежною від Російської православної церкви, яка намагається будь-що зберегти юрисдикцію над УПЦ МП. Тому й точиться така жорстока боротьба за Україну. Якщо нашу церкву буде визнано автокефальною, то Російська вже не буде найбільшою.

Незважаючи на складну релігійну ситуацію в країні, на цьому етапі суспільно-духовного життя нав'язування релігії з боку влади немає. Кожен громадянин має власний вибір щодо релігії. Ніхто не має права втручатися в особисте життя людей і забороняти щось на духовному рівні. Отже, хоча в Україні й поділено церкву на декілька парафій, проте свобода вибору наявна.

Зелик В.
НМетАУ

ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ ОТНОШЕНИЙ УКРАИНЫ С РОССИЕЙ В НЕФТЕГАЗОВОЙ СФЕРЕ В XXI ВЕКЕ

Украина и Россия имеют общую многолетнюю историю, сходную культуру, обычаи, менталитет и религию, общие экономические интересы и выгодное территориальное местоположение, что, естественно, является благоприятной почвой для сотрудничества. Наши страны вели партнерскую деятельность на протяжении многих лет, что подтверждается рядом исторических фактов и договоров.

К сожалению, на сегодняшний день отношения между нашими государствами можно охарактеризовать как сложные и напряженные. Для Украины проблема взаимодействия с Россией стоит достаточно остро: проблема газовой задолженности; сдерживание Россией товарооборота (в марте 2000 г. по инициативе российского Фонда трубной промышленности началось антидемпинговое расследование по экспорту в РФ украин-